

Focul de pe Carmel

16 februarie 2008

Gili Cârstea

De ce nu a răspuns diavolul cu foc din cer în timpul mării confruntări de pe muntele Carmel? Este clar că pentru el nu era o problemă să aducă “foc din cer,” și să aprindă jertfa de pe altarul preoților eretici ai poporului sfânt. De ce nu a făcut-o?

Dumnezeu i-a oferit lui Satana libertate deplină pe planeta a cărei administrație a obținut-o prin minciună și amăgire. Lucifer a promis în cer că el va clădi o guvernare universală prosperă și liberă fără legea lui Dumnezeu. Acum el trebuie să demonstreze avantajele acestei guvernări, iar Dumnezeu a promis că nu va îngădi sub nicio formă eforturile lui în acest scop.

Satana însă nu are curajul să vină în fața omenirii și să-și declare identitatea. El folosește viclenia, amăgirea și disimularea, acționând mereu sub o identitate falsă. El este la originea tuturor suferințelor planetare; el a orchestrat toate crimele și conflictele, chiar de la porțile Edenului, în încercarea de a modela societatea după tiparul lui de guvernare; el este autorul tuturor ideologiilor, credințelor sau religiilor false, iar scopul acestei vaste acțiuni este izolarea totală a societății de principiile neprihănirii, de legea lui Dumnezeu, de caracterul Său.

Istoria ne învață că diavolul a reușit cel mai bine atunci când a acționat în numele lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Popoarele au fost îngenuncheate și înrobite cu cel mai mare succes atunci când au fost convinse – sau constrânse – să recurgă la căile nelegiurii în numele lui Dumnezeu. De câte ori producea o calamitate sau un măcel printre popoare, oamenii erau făcuți să creadă că ele duc la o și mai mare slavă a lui Dumnezeu.

Diavolul a avut toată libertatea să ne mintă în stilul lui caracteristic, iar Dumnezeu nu l-a împiedicat. O asemenea vastă libertate de mișcare ne face să ne întrebăm de ce oare nu a trimis el foc din cer pe muntele Carmel spre a confirma teologia clasei academice a lui Israel?

Așa cum am spus, el era capabil să aprindă jertfa, iar în viitor profeția spune că el va face să cadă foc din cer înaintea oamenilor (Apoc 13:13). Pe Carmel nu a făcut așa, iar concluzia general acceptată este că nu i s-a permis. Adică Dumnezeu l-a împiedicat să facă acest lucru.

Într-un sens este corect să afirmăm că Dumnezeu nu i-a permis, dar nu la modul violent în care ne imaginăm noi uneori, cu o legiune de îngeri buni, înarmați până în dinți, făcând de gardă în jurul muntelui Carmel ca nu cumva diavolul să se apropie cu bricheta de altarul de jertfă al preoților lui. A fost o vreme când era corect să credem așa, dar lumina neprihănirii lui Hristos schimbă complet perspectiva manierei lui Dumnezeu de a lucra.

Cunoscând caracterul lui Dumnezeu descoperit în Hristos, este mai ușor să înțelegem că evenimentul de pe Carmel a motivat o confruntare între Dumnezeu și Satana asemănătoare celei din cazul lui Iov.

Pe tot parcursul acelor mulți ani de apostazie Dumnezeu nu interzisese diavolului să lucreze prin clasa preoțească a lui Israel spre a amăgi poporul, târându-l în idolatrie și depărtându-l tot mai mult de adevăr. Acum Dumnezeu avea un drept legitim să-și informeze propriul popor că s-a lăsat dus în necurmăte rătăciri, și că El este obligat să Se retragă de la ei, în cazul în care consideră că nu mai au nevoie de serviciile Lui.

Dacă testul propus de Ilie împăratului Ahab ar fi fost refuzat, acesta era semnul că Israel a ales în cunoștință de cauză să se lipească de Baal, iar Dumnezeu era obligat să-i părăsească. În această situație diavolul avea toată libertatea să dovedească prin orice fel de minuni că el este Dumnezeu, fără vreun amestec din partea lui Dumnezeu.

Dar dispoziția împăratului și a poporului de a cere preoților să se supună testului cu detectorul de minciuni a schimbat radical datele problemei. Dacă acest episod se întâmpla cu egiptenii, sidoniții, moabiții sau hitiții, diavolul avea libertatea să facă oricâte minuni dorea spre a obține închinare de la supușii lui. Dar aici nu era poporul lui, ci al lui Dumnezeu, iar când împăratul și poporul doresc să știe cine este Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov, ei au dreptul la un răspuns corect. Apoi se pot întoarce la idolatria lor, dacă țin neapărat. Ceea ce s-a și întâmplat.

Diavolul era și dispus, și capabil să aprindă jertfa slujitorilor lui zeloși, și astfel să perpetueze închinarea falsă pe care o impusese poporului ales. Dar se pare că Dumnezeu i-a administrat o doză consistentă de dragoste caracteristică Lui, după principiul “Domnul să te mustre, Satano, Domnul să te mustre.” Adică i-ar fi putut spune cam așa:

„Eu văd că te pregătești să aprinzi jertfa preoților tăi. Bine faci tu? Acest popor al Meu dorește să afle cine este adevăratul Dumnezeu Creator. Ei nu sunt în căutare de un dumnezeu, ca să-ți oferi tu serviciile. Ei vor să știe dacă până acum Mi s-au închinat Mie sau altcuiva. Ei cer identificarea adevăratului Dumnezeu. De aceea este corect să răspund Eu, iar tu să te abții. Nu poți sta în umbră, și totuși să vorbești în numele Meu. Dacă vrei să le câștigi loialitatea, prezintă-te lor vizibil, spune-le cine ești și promite-le ce-și visează. Spune-le că ești opozantul Meu și cere loialitate de la ei. Corect? Dacă insiști să folosești identitatea Mea prin foc, Mă văd obligat să ridic vălul de invizibilitate care ne desparte de lumea lor, și nu

cred că ești încă pregătit să suporti consecințele. Acești oameni te vor sfâșia, înțelegând de unde li se trage tot amarul pe care-l suportă de mii de ani sub administrația ta. De fapt, vei vedea imediat de ce este capabil acest popor, atunci când înțelege că a fost mințit sistematic în numele Meu.”

Fiind un laș și un tâlhar, el nu a riscat să iasă public pe scenă, preferând să-și abandoneze slujitorii în fața mâniei populare, să fie măcelăriți în locul lui, adevăratul vinovat. Ca întotdeauna.

Nu doresc să spun că Dumnezeu a avut un astfel de dialog cu diavolul, ci mai degrabă să subliniez argumentele la care s-ar fi putut gândi Satana alegând să nu intervină în acel conflict. A înțeles că indiferent ce metodă ar folosi, dacă aprinde focul pe altarul profețiilor intră într-o poziție de șah-mat.

Criza de pe Carmel este gata să se repete și în zilele noastre, iar Dumnezeu ne-a anunțat din timp că generația aceasta va avea nevoie de “duhul și puterea lui Ilie” spre a confrunta pentru ultima oară strategia mincinoasă a lui Baal. Poporul nostru nu a ținut pasul cu lumina, iar vrăjmașul ne-a împrumutat cu o evanghelie de tinichea, cu un hristos ecumenic și cu un duh străin, triadă care ne va împiedica să vedem că cel ce s-a așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu, este Baal și nu Hristos.

Iată o profeție veche, care se împlinește la literă în zilele noastre:

„Vrăjmașul se pregătește pentru ultima lui campanie împotriva bisericii. El s-a deghizat atât de bine încât mulți abia mai cred că el există, și cu atât mai puțin pot fi convinși de activitatea și puterea lui uimitoare. Ei au uitat în mare măsură raportul lui trecut; și când face o nouă mișcare, ei nu îl vor recunoaște ca fiind vrăjmașul lor, șarpele cel vechi, ci îl vor considera un prieten, care face o lucrare bună. Lăudându-se cu independența lor, sub influența vrăjită a diavolului, ei vor asculta de cele mai rele impulsuri ale inimii firești, crezând că Dumnezeu îi conduce. Dacă li s-ar putea deschide ochii, să vadă cine este comandantul lor, ar vedea că nu servesc lui Dumnezeu, ci vrăjmașului oricărei neprihăniri” (5 T 294).

Astăzi diavolul face o nouă și ametoare “mișcare,” intrând în faza finală a “Planului” prin care aduce o nouă ordine mondială și o singură religie globală. Dar străjerii de pe zidurile Sionului au uitat raportul trecut al isprăvilor diavolului. Ei nu îl recunosc a fi vrăjmașul, șarpele cel vechi, ci îl consideră prieten, interesat de binele și fericirea celor oprimați, lucrând pentru prosperitatea națiunilor. De aceea se alătură efortului global, convinși că slujesc lui Dumnezeu și semenilor. Dar “comandantul” este altul, iar ei nu-l recunosc deoarece nu cunosc raportul trecut al isprăvilor lui, și nici intenția lui de a se așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Criza de pe Carmel se va repeta la scară globală, iar speranța omenirii atârână de spiritul și puterea lui Ilie, singurul capabil să recunoască deghizările subtile din spatele cărora diavolul pune din nou la cale măcelărirea celor mai valoroși fii ai acestui popor.